

The meaning of life

Hij herinnerde zich een serieus meningsverschil met iemand op het strand. Altijd weer over hetzelfde: *the meaning of life*.

Er werden belangrijke argumenten uitgewisseld, dus het moet op een moment geweest zijn waarop hij dronken was. Een leuk koppeltje, alcohol en filosofie. Ik had opeens geen tekst meer. Mijn bek viel open. Ik stamelde wat en had totaal geen verweer.

De door de aartsengel verstrooide levensenergie heelt alle wonden en stelpt het gulpande bloed. De pijn zal door zijn tussenkomst weggenomen worden. Alleen nog van die goudkleurige pijnscheuten in de onderbuik. Twee bolle dassen maken een rondedansje, totdat de speelkameraadjes voor het avondeten aan tafel werden geroepen en voor het slapen gaan, voor de tienduizendste keer, het verhaaltje voorgelezen werd van het zielige konijntje Pip, dat nog steeds op zoek was naar zijn vriendjes, eekhoorn Guus en gorilla Boko. Verstrikt geraakt in de vele keelklanken. De boze bosuil, die zich hoog in de maretakken schuilhield.

Ze was duidelijk veel te jong voor Harro, de vrouw van de foto. Ik neem aan dat het een oude foto is, gemaakt op haar veertigste verjaardag. Laten we gevoeglijk aannemen dat ze op dit moment net zo oud is als Harro, een jaartje of negentig. Tenminste, als ze nog leeft. Waarschijnlijk is ze zo dood als een pier. Eeuwig zonde. Hij begreep het wel dat een oude bok als Harro de herinnering aan haar koesterde. Hij hees haar pontificaal op het schild—een Godin. Hij was idolaat van haar, dat is duidelijk. Het heeft zowel iets belachelijks als ook iets aandoenlijks, die verering voor haar. Ook iets engs. Je zo uitleveren. Hij zei dat hij niet uit vrije Wil had gehandeld, maar dat hij als het ware door gevoelens voor haar gedwongen werd. Gedwongen worden om te vereren, dat bestaat toch niet meer? In de tijd van Romeinse keizers en Egyptische farao's, jazeker, toen bestond dat.

Harro was een oude man, die met één been over de afgrond van zijn verleden bungelde. Ik weet wat je er van vindt, maar die belangstelling voor dat jonge ding heeft alle kenmerken van een 'ongezonde perverse interesse'.

Die immens grote foto, belachelijk! Dat altaar met die kaarsen. Ontuchtig zuchtend spermagruis op haar beeltenis plengend. Voor Gods aangezicht is niets onmogelijk.

Ik vind het ook geen fijne gedachte dat een oude man er blijkbaar abjecte praktijken op nahoudt, maar de waarheid moet gezegd worden. Niets mag onvermeld blijven. Nee, in een oprechte en eerlijke weergave van wat er gebeurd is, is dat uitgesloten!

Kan het zijn dat zielen, als er al zielen bestaan, op wonderbaarlijke wijze met elkaar verknoopt zijn? Hoe dan? Platonisch? Lichamelijk?

Van die ouwe gek kan ik me dat voorstellen. Immers schoonheid in welke vorm dan ook laat niemand onberoerd—uiterlijk vertoon, verfijnde trekken om de mond, wulpse ronde vormen of innerlijke gevoeligheid.

Liefde voor het *object du désir*. Of een meer algemeen gevoel van samenhang, een onpersoonlijke liefde, het maakt niet uit. Ontzegging van de vleeselijke liefde is in feite maar een kleine opoffering.

Zou ze gevoelens kunnen koesteren voor *the new kid on the block*? Hij was gezegend met een imposante torso, sterke spieren en een prachtig bos donker haar. Duco's adem stokte. Zou dat mogelijk kunnen zijn? Hier, op dit aardrijk?

Voor het aangezicht van de universele Wil is niets onmogelijk.

Begrijp dat dan! Belangrijk om te weten is dat alles mogelijk is, of niets onmogelijk, wat naar ik aanneem op hetzelfde neerkomt. Of kan je dat zo niet stellen? Kan alles wat in principe mogelijk is een realiteit aannemen? Niet alles wat mogelijk lijkt, zal tot volle wasdom komen. Je kunt je nu eenmaal meer voorstellen dan wat er werkelijk gebeurt. Maar stel nou dat het niet gebeurt, of nog niet gebeurt is of nog niet ontdekt is of niet wordt waargenomen, hoe komen we er dan achter of alles mogelijk is? En wat voor betekenis moet er gehecht worden aan een begrip als 'alles'? Wat voor waarde heeft een mogelijkheid als het nooit werkelijkheid wordt?

Hij had de knoop doorgehakt. Er was slecht één mogelijkheid. Onmogelijkheden hebben ook bestaansrecht. Het is een feit dat de mens hoop put uit iets wat misschien nooit werkelijkheid wordt. Diep in ons hart weten we het allemaal. Waarop gehoopt wordt zal geen realiteit worden. Met hoop drukken we uit het zelf niet te kunnen en ons uit te leveren aan een macht buiten ons om. Hoop neemt afstand tot de feiten. Het aanvaardt niet. En zeker niet onvoorwaardelijk. Het blijft zich verzetten. Hoop is niet voor niets een van de kwalen in de doos van Pandora. Ten onrechte wordt hoop ook wel eens als goede gave aangeduid. De goden vinden het wel best.